اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دي کتاب سره ډیره
خواري کړي ده او په ډیر عاجزانه طور ئي تاسو ته دَ مطالعي په
غرض ډالۍ کوی د دي کتاب بي اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت تري لري کول نه صرف دا چي اخلاقی جرم دے بلکي
ډیر سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

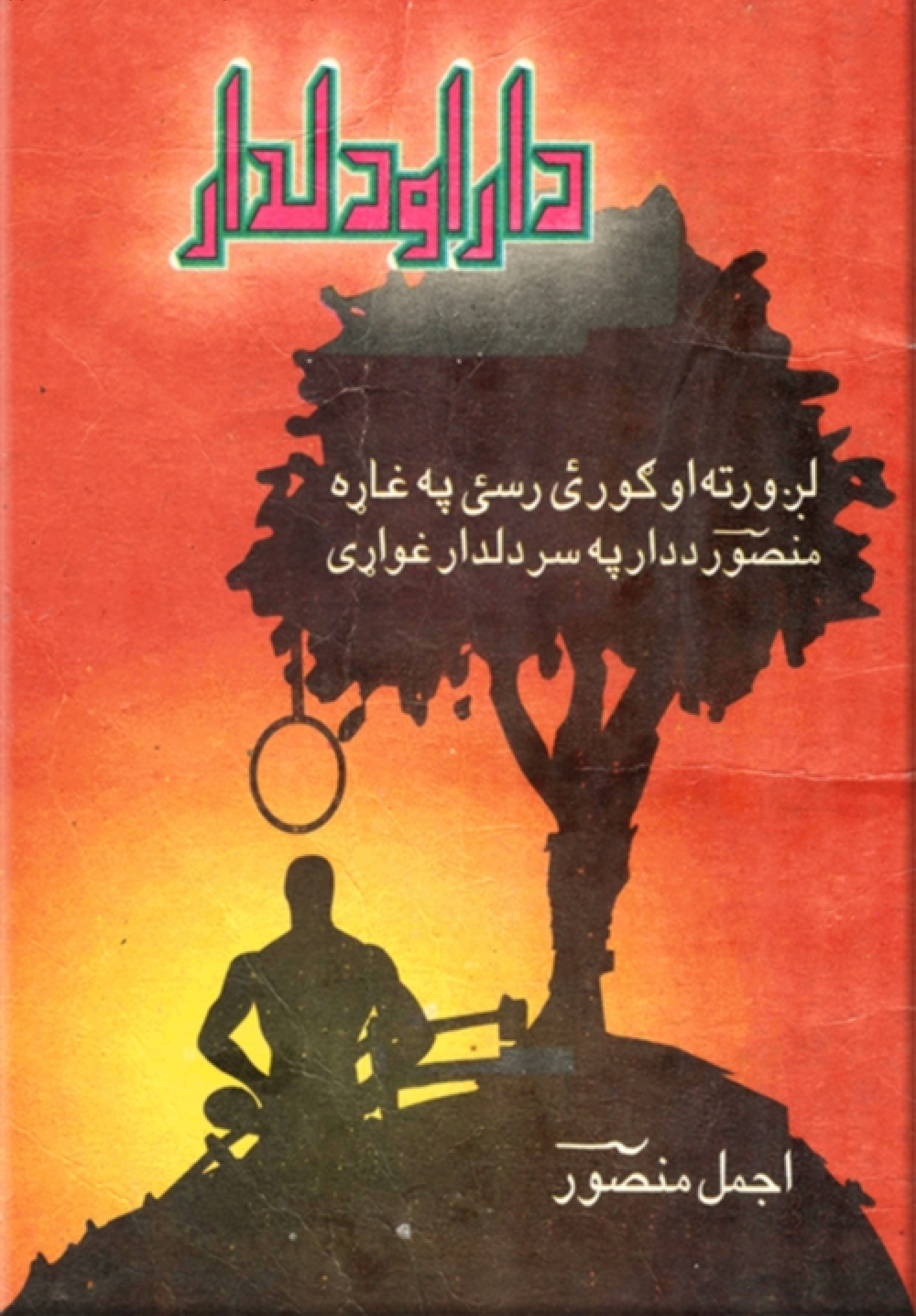

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ــــــــ دار او دلدار

ديکوال نوم ــــــــ اجمل منصور

کتابت ــــــــ محمد رسول پښتو اکيډمي

سرپانه ــــــــ ذوالفقار علي بهتو (پرنسپل) ډګ سهره

شمېر ــــــــ پنځه سوه

د چاپ کال ــــــــ نولس سوه اته نوي

قيمت ــــــــ ۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو ټوپۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساګر۔ جهانزیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشین، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے۔

دا هغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته راوپارولم زما حوصله ئې یو په دوه کړه۔

عطاء الرحمن زهیر۔ ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علي دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاہور) چې زما ددې کتاب سرپاڼه ئې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم مرسته کړې ده۔

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب څو کو ښې لیکلې دي۔ زه ددې پوره ته ذکر شوو ملګرو او مشرانو سره د

سید قیوم۔ افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د توګو غږو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې ئې اوچتې کړې۔

اجمل منصور

شهیدان (توپچه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور ـ دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانېږي چې هر څوک د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي ـ په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانېږي ـ

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے. او د غني خان د خلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے.
اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے ـ لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلي دي ـ

منصوره څکه خو په دار وختې
چې د آشنا راز دې څرګند له یو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه تول شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده ـ زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصوبو د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و نه ویلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دُعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو ده برخه به رو ویلي -

نورالبشر نوید

افغان کالونې پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هرسوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چا نه دے پیدا نهٔ ترې پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجده وته مولیوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چا نه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ماښام مال

نیل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دنوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خپلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گونګ دي شمه بل که درنه سوال اوکړمه
دنوي کال سحره ماله به جانان راولې

۹۲ - ۱۲ - ۳۱

ماځیګر مال

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داپې مخې اول ماته یه ولاړه وو
نن یې زۀ دَر کښې ولاړیمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زۀ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د دنیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زۀ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دیدن په وخت دې جانه را نازل شوم

۳-۱-۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زما جانان دے
والله ډیر بې وفا او دروغژن زما جانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښې جوړ دښمن زما جانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درنه کوُمه
د ستاسو خپه منسوب دے که خپګن زما جانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب يې پوهه نهٔ شم
د ستاسو نظر په کښې لا بې فن زما جانان دے

منصوره چې يې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله مَن زما جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یار رضا شه نه زړه صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دړمې په میکده کښې
چې په لمن یې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څه کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوتے کښې ځان له ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلی یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل داته چې دننه راشه
د میخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصورهٔ
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملا که خله کښېنوه يو ځل په شونډو

رشید[1] په څېر مجروح[2] په سترګو ليکي
هيڅ اوسه پېسکه تکل په شونډو
په تخیل کښې لپونتوب را واخلي
کله څه را مې شي غزل په شونډو
غاصب مي څکه ګنهکار بولي
ماته دې پاتې شيش محل په شونډو
پرون يې ماته وښل خپل ګناه ده
نن يې شراب خپله بهېدل په شونډو
غوښي زيګ شي په ما اورېبږم
اجمل چې خله بدم د اجمل په شونډو

۱- مامون رشيد رشيد ۲- مشتاق مجروح يوسفزی

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يُو
که څه کور کران دے خو ناکام دے

دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے

په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے

دا چې لاس کښې ئې جام دې
بُودا شوے جوړ خيام دے

اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خواره واره شول
روڼ که لږ شان کم وو خو اوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تا نه زړګے ښهٔ شي
ملګري چې مې ټول په امارات خواره واره شول
ما وې يار ته به يو، يو سوال کومه چې سبا شي
بېګا چې په ماغزو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسين ته په سلګو کښې داسې ووې
تنها شومه چې ټول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم اوډي هم بې وائي په سرو شونډو
منصوره که نړۍ کښې دې ابيات خواره واره شول

پېښه ۹۳ - ۳ - ۲۴

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسو نه چې او غورځیږي
زړه مې د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګې څه لېونې غوندې دے
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به په پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مښین دي په وصال کښې ورک شي

د چا څنګل ورېل کښې نه دو کیږي
منصور د غوندې زني خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوُ یول هم فنکارې ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکارې ده

د حسینو ژړول هم فنکارې ده
د حسینو خندول هم فنکارې ده
تش دا نه چې ارمان اووژنې فنکار شې
دا نخوبونه تښتول هم فنکارې ده

ګمانه دا ګورې د هر چا زړه نهٔ دې
بلا زړونه دړدول هم فنکارې ده
یا ربه کله خندا کښې ووئیل منصوره
ستا په شان غزل لیکل هم فنکارې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ماځيګر پاتې شو
هغه منګې هغه ګودر پاتې شو

څنګه منزل ته زر ور ورسېږم
چې نيمه لاره کښې د سبر پاتې شو
آخر پښتون يم مېلمه څنګه وشرم
د يار غم کور کښې د ځيګر پاتې شو
اشنا زما د سره کوز نهٔ کړلو
د عشق پېټې مې په سر پاتې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې خادر پاتې شو

پا ګل منصور په جانان هر څهٔ بائله
تش د لفظونو جادوګر پاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره پـه ما رانهٔ شې
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

ستړکو مې ستړکونه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سورے اوس په کټو اولې
اوس دې د ذرهٔ نه دوتلونهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلونهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مه وايا
چې شه بې وفا سند رې مه وايا

يو ځل مې د زړه نه روباسلې دے
بيا ته د اشنا سند رې مه وايا
دا مې سرمايه ده د دې سترګې ژوند
څه وائې چې دا سند رې مه وايه
غلې شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند رې مه وايا
ځکه مې ماته شه ژبه چاړې د شبه ده
ياد وي چې زما سند رې مه وايا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند رې مه وايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړه ګړې د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا یاتې نهٔ شوه
ګودر منګې د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پرښتو سره رونختلو
ستا مینځګې د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېښه خُله کېښوده له
سُور استنګې د سترګو رپ کښې ورک شو
یار چې لا ګُل زلفو کښې ایښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوب ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

"ګل"

ته مې د زړګي ګل یې
ته مې د پټکي ګل یې
مانه ورکېدې نه شې
ته د پسرلي ګل یې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بیمار بیمار

ته د لېوني ارمان
ته د لېوني ګل یې

خوند دې زلمیتوب کوي
خوند مې لېونتوب کوي
زړهٔ په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکیتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انار لرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېږې نهٔ شې
تهٔ د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچې مې په بنه نهٔ راځي
نوم يې په خله نهٔ راځي

ما درته ووې کنه
مره هغه نهٔ راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نيمه شپه نهٔ راځي
مونږ ه قتل ساندې وايو
مونږ له تپه نهٔ راځي
ياره که هر څهٔ ووے
ماله غصه نهٔ راځي
پښتې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نهٔ راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو ګيله نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وينم ويلې کېږم چې دې نه وينم سوزېږم
زه تر کومې په سوزېږم زه تر څو به ويلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې برید ولاړ یمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مرکېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۍ هم یو چوپال سوزي
نن بۍ هنر نجې ژړه پېڼي
هره پېغله بۍ سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي

د مور پلار په مخ کښې یاره
زوئے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نهٔ وه
هغه پېغله سرتورېږي

پښتو ن ورک پښتون تالاشهٔ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هم ځائے چغې دي سورې دي
زما هم چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګل د وطن شو خاورې
ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سېد کېږي
خپل وطن ته واده کېږي

نهٔ ډول شته نهٔ سُرنا شته
نهٔ زما پېغلې ګډېږي

درقیب په ساز شو نو
پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې
په مونږ د ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
د حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو موږ دواړه
حسينو په دردمن زړهٔ دردولي يو موږ دواړه

څه چا زموږ په غم دخو شپالئ تمبل وهلے
د څه چا په خفګان تل ژړيدلي يو موږ دواړه

رېبار زوما د يار د کور چنه پرېښودې نهٔ ده
رقيب کهٔ د جانان چم کښې ګنځلي يو موږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
ګنځل مهٔ کړه يوبل ته نازولي يو موږ دواړه

تش نوم مو يوشان نهٔ دے په کردار کښې هم يوشان يو
منصوره يار له دربانه دې ختلي يو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویسته
څکه ساقي د مېکدې اوویسته

زه دې خبر نه کړم دوالو تلې
څنګه په چل چل کښې دې پښتې اوویسته

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویسته

غربته روک شې دلاسه هغې
راته دلاسونه کړې اوویسته

ی
تا به منصور غوندې په دار اوخېژ
که دې جانان نعرې اوویسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غېږه کښې لوئ شوي یه
خوب وینم کهٔ ته وې چې مابڼ ته ځو

جیب کښې یو پیسه درسره نشته دے
هسې تش په خوله وې چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لاړ بانشي قدم ناخلم
څنګه تهٔ لاڅهٔ وې چې مابڼ ته ځو

څنګه د یخنۍ نه ګوګله شوے ئ
بیا به راته نهٔ وې چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سېرې ګرېوان چې چم ته راغلې
چا وښل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښنې چې ستړې شوې نو زړه ته چې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره مزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
ځلمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
داسې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پرمخ تګ دعوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غوندې په دار څوک زورنه شول
دېخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یو شان ټول راته یو شان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې اوسنله پوهه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پاڼې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګړوان سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زښېت ګله
ستا د یاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغورځېږي
قدم اخلي وړاندې وېړېږي!
د جانان وېښته سپینېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به خندا ورته ووهم
نوے کال دې مبارک شه

د ګوګوسه ماشوماني
د بچي وسه د خوراني
چې دوډۍ پسې ژړېږي
چې ئې خوله نه راټولېږي
زه به خندا ورته ووهم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ او سترګې ئې بهېږي
د چا زړه ئې پرې نه خوږېږي
زه به خندا ورته ووهم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ څاڅې ځي
دا وړې وړې پاڅې ځي
د غنی نه چې دېښېږي
په جامو کښې نهٔ ښېږي

زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
ټولې خبرې په لویه لار کښې
څوک د دهٔ په حال خبرېږي
چې په دهٔ به څهٔ تېرېږي

زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې راروان دے
دې کښې مانه یار روان دے
یار چې مانه جدا کېږي
ور پسې مې زړهٔ خوږېږي

زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مینه کښې ګهائل دے
دم درود هرې نهٔ چلېږي
هر چې په یار پسې دردېږي

زهٔ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچې مې زړګي ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مهٔ خوبېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړهٔ درنځ طبیب نهٔ شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون ئې ماته وئېل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووئېل!
مُلا د نخوارې عقیدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

کۀ مستي مې راوستلې شي بهار کېږي
د زړګي وينې به اونولم ګلزار کېږي

ستمګره يارهٔ کله به لا دروځې!
تور د سترګو مې سپينې انتظار کېږي

شهزادګۍ د شپېره غونډ په ما خبر کړۍ
د يوسف پښان به حال شوم کړمار کېږي

کۀ زمونږ کلي کېږي دا سې محل نشته
چا سپياکې دي تېلې ستاسو ښار کېږي

ما ته يودي لېونے يمه منصور يم
فرق نۀ کوم په دار او په دلدار کېږي

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دې
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې زړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا یه ولیکم رنګین غوندې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یوځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوې وُ تېرکال
راشه رو ښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نه کوي قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو مانیو کښې چې ستا ځوانه لګي
خاورې دي شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون رباب چې راله ستا د راتلو زیرې راکړو
لا یم تر روسه په انتظار باندې رجمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ ښته ۹۳-۸-۱۹ سحرمال خیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهېږي به رقیب په چل او ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د سیل احوال معلوم شي
چې سوری د ننه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تهو تو، تهو تو کښې دزړه غل شي

ملا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
که او ده چرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نه یې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه منصور په زړه ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقۍ کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زه منزسنګے د هر سوال یمه د ترکو

دنیاوي کار سانه نه کیږي یارانو
چې ا نښتے په جنجال یمه د ترکو

بچې په مخ ئې د وینښتو خطونه راشي
د پر خنده په د غې حال یمه د ترکو

دا چې ماراجمل د ځان په خوا کښې کښېنه
محتاجے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګی غواړي لا ل غونچې مړوکښې اوسېدل
نور نه ګټې زمانه ربادوکښې اوسېدل

پروا مه کړه زړګیه که دا سخته پتا راغله
حسرت مې دې دیار تورو کمڅو کښې اوسېدل
روکښېږه ملاجانه نور دې نه زور د وعظونه
دیار سره کوم به میکدو کښې وسېدل
له ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائي ملګرو
حُرم نور نه کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړګوټه اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د تپې وي پرو دیوسر مسعود شاه صیب
طرحه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دو - نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېنې دا سې بل چې ځان له یار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر په لے ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
بنګلے یار مې تل تېښ با سي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زېړ وي ږېښې مې رږي په بدحال یم
ستا په ورانه ې ګل مخیه چې ګفتار کړم
چې یو ځل واي زما نامه وا نغلې
لږ نے یمه بیا هم دلدار د لدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوی ګره نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال یم تهٔ ګرم نهٔ یې
چې نږې کښې دې د نسکلو توبهٔ کاد کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

خهٔ پیکه غونده کښې شپه ده
خو یار خوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به او نهٔ ځې
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم دیوې بلو ته
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خلهٔ کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خلهٔ توبه ده
زندګي زمونږه خهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راشهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځيګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د پياګې مينې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لوديه ورځ به اوركبنې سوزې
وه د موږځو نو سوداګره څهٔ شوې
صبا به ځه ځائے كبنې د اپيغې آودم
اخر د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښکلې د ے پيغلې نهٔ منګې په ترخ کبنې
زما د خوار كلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څهٔ شوې

ميا شتنى ليكوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ بیا څۀ کوم د روم و شام ښکلي
څو اکښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټېره چا سره یاري نۀ کړي
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کۀ تا یاري پاللي وه
اوس به په دنیا نۀ وو بدنام ښکلي

موږ څو په کنځلو کښې هم نۀ یادې
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده اوکړي بیا یې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زما نه نور زما د محبت پښتنه مه کړې
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقيبه که هر څه اوکړې صبر ولے مې ترې نه شي
د دې کوڅو ملنګ يم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه اووېم جانانه
نه مرو کښې حساب يم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ يُ شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے دچا زړګے غواړي

اوس به بنهٔ په نره مزدوري کوُم
ګُل چې اوسېدو له کورکے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مينه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وينه د زړګي دې پرېنه اوشيندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به يارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بيا هغه سړے غواړي

ژوند يُ ورله ټول خاورې ايرې کړلو
اوګوره منصور ته بيا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان نه په کمه خله مالیار وایې زه بویه نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته خیل محل خپلې بمانۍ کښې خټک خوشحاله روسې
زمونږ د خوارو ګریوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړې اثر د بنا رېږي دروه خلقه
زما کابل کښې چو پیالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه ناترسه ظلم مه کوه
ستا په لید و خو نظر ونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمعه په ماڅه روزنه شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوڅې پرتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوې
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زهٔ به دې ترکمې انتظار کړمه
ماته جوړه د پاسه پاګل نشته دے
ستل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې در ته اوستايُم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ماته ئې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوئے یم ما پرې کړې اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

بې له تانه سکه کور بغیر د موره
ستا په سرخوئ دزړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوځې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې نو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما ځکه زما چیل اشنا شیداد دے

وه ربه باره نن پا کل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلانې
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوند ئې ارمان مې وژني خنداګانې قاتلانې

منت در ته کوم ګوره له مانه لرې نهٔ شي
زړګې مې خوښوي ستا سو پښانې قاتلانې

اثر پرې ستا به ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتل ګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او داسې وائي
ددې نه سپوا نشته سزا ګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګي مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېدهٔ په سور انګار غواړي

مُلا صیب شا به دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګي یو څهٔ روزړګي یل څهٔ وائي
زړګي قرار سترګي خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کښېږي
څوک چي په خپل کور کښي اختیار غواړي

لږ ورته اوګورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړهٔ په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سند ؤکولې ګُله چرته کښې وې

ستا په سروایه ما د کوم ازمېښت نه ټېښته کړې
دنیا مې نه تهٔ مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزیب مې وا چول وربل مې خور شو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زهٔ لېونے ووم د وفا په مطلب څهٔ پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښ ده دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ماې هاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

دا چي نهٔ دې درځي څواله غټې سړے دے
خوار زړګيه جوړې ستا خوښ شوے دے" دے"

د جانان مخ ګلستان برېښي ازغي دي
د ګلاب په شان يې يو يو اننګے دے

پښتون ياره د دې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګړندے دے

څهٔ کهٔ عمر يې او يا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدي شي او څوا ته مې کښېني
دا منصور څو عجيبه شان لېونے دے

سګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
دلته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړی یم یارانو په قلارۍ مې پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دی
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سرې خوږې ماغزه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګېد
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې که تور دې او که سپین دې
ماته خو یو د یوسف پشان حسین دې

دا ژمونږ د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغې نو ګل چین دې
څځ برون نو باران لا روه کښې کړې
اې ربباره نن به راشي اسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سند دې وایم
دا سبق راته بنود لې اباسین دې
ماېرون و ټبل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دې یار ژهین دې

دا شنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څو خومره رنګین دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنۀ را وځي
کۀ د رقیبو د پېغوره بهرنۀ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مۀ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنۀ را وځي
د ښار ماښام د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنۀ را وځي
زما مثال لکه د مرۍ دے د یار مینه کښې
سرے په خپله د خپل کوره بهرنۀ را وځي
دا یو ویشتمه صدی څۀ کۀ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورے سرتوره بهرنۀ را وځي

ساقي وئیل چې دا منصور راته پیاګل ښکاریږي
په رضا څۀ کوي په زوره بهرنۀ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وړني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وړني

خدائے خبر په روږي باندې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وړني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووړلے
کوم پښتون په کور مېلمانه وړني
تا که د زړه راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تله وړني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما څو دا خپل زړه دا خپل مازغه وړني

څه کنه هغه څو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وړني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدائ دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په مخ کښې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلې

اې روښې اې نازنینې!
اې سمن اې ګل رنګینې
ته په خپله یې ستا پېنه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د بابې د زړهٔ قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تاته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا طرف ته ګرېږي
اے ستمن دهر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لونګۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښاپېرۍ یې

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے زما د زړه ملګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے رونېرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتې ګل هم

زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي نخوابډه خوابډه مې د قيصې خلق
څهٔ رنګ دي لا ستا د ښادې خلق

تا چې مې رېښې رېښې ګرېوان ګنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
تهٔ چې ماسره په څنګ کښې اوډېږې
يم حېران په څهٔ اخلي لمبې خلق
يو رقيب خونه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نهٔ کړلو
ځله کړي خدايا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه خوابډه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

سرګ نه د منصور روستو به اوګوري
هر ځاے کښې ئے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بشتياوې زه پاګل وم
بې دستوکه نه سمېږي داکړې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تربنه اوکړو
چا چې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زهٔ د لادو بادو پرېوتم زړهٔ ست دے
نهٔ هېرېږي مې سرې شونډې او ورې خُلې

چې بناسته ګلاب مستي کړي زړهٔ کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې سترګې مې خوږې د دُرشل د پاسه
سا ته څه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سر دے ګومنځ کړے نه مې لاس وینځلي
زه خو لا هاغسې د بوال باندې څوپیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زه به جامې اووینځم ځان له به کمڅې اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زه به غویان پټې ته بوځمه ګیا به اوکړم
ته را پسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو واښو کښې به اوده شو غوان به موږ اوتړو
ته به شپېلۍ غږوې زه به دې ستا ئم ټپو کښې
څو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیا کې بره کېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ پوه نهٔ شوم خوار نصيب دې راله څله راکړو
خوار خودې كړم ذهن اديب دې راله څله راکړو

چې دې مئېن كړم ستا مننه خو تپوس كنوُ مه
په محبت كښې دا رقيب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس يو خان دُعا كښې دا سې وويې
شاهي وطن كښې دا غريب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوې هم مې پرهرونه چېړې
قاتل جانان، هوښيار طبيب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم كهٔ واورم د خطيب خبرې
خدايا يو ځائے شراب خطيب دې راله څله راکړو

مُلام كړې ناسته د رقيبو په تولي كښې ربه
منصور حيران يمه حبيب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغېرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هرچاله بنېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغېر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارو ځې
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر خځهٔ وېښلې نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتلۍ کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلوکړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان اونغاړلو
ښپې برغنړو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مړاوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژوندګۍ څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان روباسُللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مې په مخ باندې را ماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پکښې خاورې په سرنوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نهٔ یې ځلا کېدلو نحو مجبوره شو
اوښکې چې اشنا ته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب د چم
ځکه یې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زه د ځ چا په غم سلګۍ وهم
ځ چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تل عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زموږ د سر سودا کړې ده

خندګه په دار یې خبرې وي اوکنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ لګي د بیاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ اولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې ننه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه مستګے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د بیاره د رسي ووایه چې
بغیر له تا نه ایسار بیني نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندون ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نهٔ دے پاتې هیڅ پوله پټې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
اوګنه دا مې اخري ماځیګرے کلي کښې

زما یقین دے ځکه نهٔ درځم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
د ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلا جان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانئ دَل کړم د وخت ژرندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
ما رو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ماشوم چې ښاریه کښې ورک شي
د سې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ښته او ګور مه
زما درد ونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
که مبلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږ ه چې او ښنو ئ یله خود کښې راشو
زاهد چې او ښښي میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نه ښنا ځي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور د یاد به خځه اوو ایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلے چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور، که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شنا کور دے
ورته دوه سترګې څلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وی خبر که هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوږو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپينې مينې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي

پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ دنيا مې چرته زور وانخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تېر بڼ يې
چې يې قدم په څوا د ګور وانخلي

د لښته به ښنګ غريب به خپته موړ شي
چا نه روږې چې قرض پور وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هيچرې به تور وانخلي

بيا څو منصور نهٔ دے دروغ به وايي
ګل نه چې بيا مې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وايي منصور
چې ستا په مينه کښې پيغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سپینه خُله مڼه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غبږنهٔ کړي یا کنځه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیچنه ده

یو ماښ ته ختے نهٔ شي
بل دې یو یو سپر پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصوّر مینه بنه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې یار ساتم خوښونے نهٔ ساتم
صفائے دو سېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغیر د یاره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقیبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کروتو کروتو بربتو سره او نهٔ نخلي
د دې د یرې نه په یوزه مېخکے نهٔ ساتم

تا سره مینه کوم مینه د رنه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بُرغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وې چا ته وران ویجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تۀ زمايه نوم شرمېږې زۀ خوستايه نوم بد نام يم
دا سې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام يم

زما ځان کښې د ذرۀ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام يم

ساقي نيست دې راته خراب دے کۀ اوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په يو ځاځکي ساقي ها غسې په جام يم

ستا د مينې پرمخ تګ دے په مزه سره روان يم
هر قدم تېرې خورمه، غور ځېدلے ګام په ګام يم

نۀ منصور خفه کومه نۀ جانان نه صبر بسے شم
سحر تا ته په سجده يم دا ښنا چم کښې مابنام يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټهو نه ختم نهٔ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانونو سره مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
يم حيران چې منصور روغ دے که پاګل
چې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړد چې د چا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خېلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به نېد منزل ته ونهٔ رسي
رووايه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سړوي کم عقله ياره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږ و رشنا زما غزل چې
ستا دې ځلې کنځل ته ونهٔ رسي

مړ به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېونې اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غوندې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګونو کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلې غواړې
لېونیه مابه زر ، ذرې ،ذرې کړې

ملا وسیل شابې دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښهٔ په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټ تو نږې کړو

تانه چې ورک شوے وم
مانه چې ورک شوے وې

روس دې خیال کښې راغلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو مابنام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څهٔ پوهه شوې
روس درته د یاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځے ، ځے کېږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

اناالحق

يو ويشتمه که ئې که هم انا الحق ووي
په قسم چې به ئې چېت خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے لېونيه
چې بے ستا غونده کښې جت خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جليا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغېږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل وريته شوله
زما د وينې رنګ، مني اوکنه
ماپه د هلې هم باچاهي کړې ده
زما د توري شرنګ مني اوکنه
چې راګوزار شوم يار خندا کښې ووې
څنګه دستر ګو جنګ مني اوکهٔ نه
ځې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ يم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار
ستا د وګړو سپینو زړونو زار
ستا د زلمو د همتونو نه زار
له تا لوګی له تا قربان وطنه
په ما دهر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زیږیدلی یمه
زه ستا په خاوره لوبیدلی یمه
ستا په نوم هرچا پیژندلی یمه
تا په قدم قدم کتلی یمه
وطنه
مونږ یو په تا باندې ودان
همسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوټه په ګلشن نه ورکوم
پښتو د بل په وطن نه ورکوم
رسوم پښتون دې ترا سمان وطنه
او چت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار نو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب ځکه سترګه سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کرم نچل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمٰن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تاته معلوم یمه مات‌سوے یم
په تا بائسلمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې راوینس کرمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

مسکرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان وارهٔ خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د پاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه مسکرو
لاهو کړه په ښائستو د تول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے پرتے په خپل ویران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړني
نو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په وېښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائې یوځاي وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اوونهٔ لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اوونهٔ لید و!

دیار د هجر په دیوه باندې مې ځان او سېځهٔ
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اوونهٔ لید و.
ما ته د ژوند د بنګلا څهٔ پته ده څهٔ ته وایيُ
ما زندان تورو تیږو کښې سحر اوونهٔ لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې د یار په اننګو کښې سحر اوونهٔ لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګړوان تار تار کړو ګله
چا په ریبنو ریبنو جامو کښې سحر اوونهٔ لید و
موږه تېرکړې د ژوندون په هر ډګر رونورې
موږه په دې سپېرو تندو کښې سحر اوونهٔ لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ﭼې کله مړ شمه زهٔ
نو ما په خاورو ښخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزېږمه زهٔ
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې ځکه
زما خوږو مسلګو
چرته هغه اونهٔ سوي
ﭼې مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې دیو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تلي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ ډېر خوشحالېږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې ځښېږمه
ځکه کښې به جنجيان وي اوښ به روستو کېچاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زمونږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهيلۍ به ورسره وي ټنګ په ټنګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

وائي د تهوړې منصور ناوې خفه کېږه مه
روس به ډېر عالم راشي غلې شه ژړېږه مه
تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library